

Dora Cabrera Lugo

“L’associacionisme és vida”, assegura Dora Cabrera, responsable de l’Associació de Dones Aturades i Immigrants (ADAI), una entitat que treballa des de fa uns anys per posar les coses més fàcils a les dones d’aquest país i a les nouvingudes. Ella mateixa és qui ens explica com va néixer ADAI i quines són les seves activitats: “**Vam néixer l’any 1997 quan vam crear una associació que es deia Aturats 40. Eren uns anys difícils pel que fa a l’atur, i les coses no han canviat gaire, més aviat han empitjorat. El cert és que la gent de més de quaranta anys té un problema afegit a l’hora**

de buscar feina, perquè el mercat de treball els considera pràcticament com uns inútils.” Són persones que han treballat vint-i-cinc o trenta anys en una fàbrica i que quan aquesta fa expedient de regulació es troben a l’atur en una edat que ningú no els vol donar un lloc de treball: “**En només deu anys les empreses han passat d’acceptar gent de quaranta-cinc anys a fer-ho amb gent de trenta-cinc, i això no pot ser. D’una banda, s’està allargant l’esperança de vida, i de l’altra, un munt de gent es queda sense feina durant gairebé quaranta anys! I, a sobre, a l’hora de jubilar-nos ens comptaran només els últims quinze anys cotitzats i acabarem cobrant –com ja passa a molta gent– unes pensions miserables que no ens serviran per a res.**” Al problema econòmic de no tenir feina, s’hi afegeix el social: “**Amb l’atur arriben en molts casos les depressions, les separacions familiars, l’alcoholisme, la ludopatia, a banda de la pèrdua de valor davant dels fills.**”

A mesura que Aturats 40 treballava, Dora Cabrera i els seus companys es van adonar que hi havia dones amb un problema més: “**Van començar a arribar col·lectius de dones immigrants que es trobaven amb el problema de l’exclusió.**” Per aquesta raó, l’any 1999 va néixer l’Associació de Dones Aturades i Immigrants, amb seu a Rubí: “**Les associacions tenen el gran avantatge de poder ser flexibles i moure’s en funció de les necessitats; per això, vam creure que, sense deixar de treballar com ho estàvem fent fins aleshores, calia agafar una direcció en el tema de la dona. Aturats 40 ja feia un temps que funcionava i sabíem que no n’hi havia prou amb reivindicar, que també calia actuar; per això havíem creat una empresa d’inserció laboral. A ADAI encara està en una etapa reivindicativa i d’organització de moltes activitats relacionades amb els problemes que tenen les dones que ens demanen ajuda.**”

Aquestes activitats passen, sobretot, per xerrades sobre qüestions molt diverses: “**Falta pedagogia i informació sobre molts temes. Per això,**

juntament amb altres associacions i amb les institucions de la població tirem endavant diversos projectes. Hem fet, per exemple, xerrades sobre planificació familiar i sexualitat, perquè ens trobem amb dones que vénen de països on l’educació en aquest sentit és nul·la. Per pal·liar les dificultats que tenen per trobar habitatge, per alimentar els seus fills i, a més, per afrontar millor llur situació en cada moment, les orientem sobre mètodes anticonceptius, sobre la píndola de l’endemà i sobre tot el que pensem que les pot ajudar a viure una mica millor i a integrar-se en la nostra societat. En aquest sentit, fem cursos d’alfabetització i de coneixement del medi.” L’Associació rep també una allau de consultes sobre la regulació d’immigrants i ajuda –tant com és possible– que aquestes dones, siguin catalanes o immigrants, trobin la feina que desitgen: “**Tenim una borsa de treball que oferim a totes les empreses de Rubí. A més, cada setmana comprem tots els diaris on apareixen anuncis de feina i tenim una aula on les dones els poden consultar.**” Professionals de l’entitat, d’altra banda, les orienten en tot el que els pugui ser útil: “**Els informem de quina és la diferència entre un anunci i un altre, les ajudem a fer el currículum, si és que no en tenen, i, un cop han aconseguit trobar feina, els fem un seguiment per saber com va. Hi ha moltes empreses d’explotació encobertes i procurem que ningú no hi vagi a parar.**” De fet, normalment són les mateixes dones les qui van a explicar a ADAI quina proposta els han fet: “**Ens expliquen quin tipus de contracte els fan, què els ofereixen i amb quines condicions; són elles mateixes les que entenen que a ADAI sempre trobaran les portes obertes.**”

A banda del problema estrictament laboral, Dora Cabrera ens deia abans que n’hi ha d’altres derivats d’aquesta situació d’atur, i a ADAI es troben amb la necessitat de fer-los-hi front: “**Ens expliquen moltes coses i algunes les derivem cap a entitats o institucions que els poden donar el suport adient. Ens hem trobat amb diversos casos de maltractaments, i aquest és un tema que ens preocupa molt. Hi ha dones immigrants que assumeixen els maltractaments com una cosa normal, però amb el temps es van adonant que no en té res, de normal; el problema és que fer el primer pas els és molt difícil.**” La violència domèstica és un dels assumptes que més amoïnen i revolten la nostra entrevistada: “**Penso que fins i tot les dones hem estat encobrint aquest problema, perquè aquests maltractaments no són d’ara, vénen de fa molts anys, i no pot ser que no diguem res quan el 25% dels assassinats que es cometen al món són per culpa d’aquesta violència. És una xifra tan esgarrifosa que s’ha sofert durant molts anys i totes les dones n’hem estat una mica còmplices.**” En aquest moment, l’associació que Dora Cabrera presideix ha engegat una campanya per aconseguir que el Parlament espanyol elabori una llei d’ajuda a les dones que han quedat minusvàlides a causa dels maltractaments i perquè els fills puguin cobrar la pensió d’orfandat en cas de la mort de la mare en aquestes circumstàncies.

La gent que treballa altruïstament perquè associacions com ADAI funcionin saben que la seva feina és imprescindible, però voldrien que algun dia la poguessin deixar de fer: “**Seré molt feliç el dia que no tindrà sentit continuar, aleshores abaixaré la persiana amb molta satisfacció; però, de moment, les previsions no són gens optimistes.**”